

Arrest

nr. 172 450 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat G. VAN DE VELDE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U beweert afkomstig te zijn uit het dorp Sufyan in het district Tagab van de provincie Kapisa. U en uw vader baatten een groentewinkel uit in de bazaar van het districtscentrum. Een maand voor uw vertrek stal een familie uit uw dorp het water waarmee jullie landbouwgrond irriteerden waarna beide families in een ruzie verwickeld raakten. Enige tijd later kreeg u het aan de stok op school met iemand van deze familie waarbij het tot een handgemeen kwam. Deze familie heeft banden met de taliban. Op een dag werd u door de taliban ontvoerd. Vier dagen later sloeg u erin te ontsnappen. U vertrok in september 2015 uit Afghanistan. Op 29 december 2015 vroeg u in België asiel aan. Nadat u werd beschuldigd van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar, feit

waarvoor u op 10 april 2016 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen, werd u ter beschikking gesteld van de regering tot er een definitieve beslissing genomen wordt inzake uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sufyan in het district Tagab van de provincie Kapisa.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden identiteit. Bij uw asielaanvraag op 29 december 2015 verklaarde dat u zestien jaar oud was. Echter, volgens een leeftijdsonderzoek verricht op 26 februari 2016 zou u drie jaar ouder en dus meerderjarig zijn. Uit het feit dat u vasthoudt aan uw minderjarigheid blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast (CGVS, p. 9).

Voorts blijkt u de jaartallen noch de maanden van de Afghaanse kalender te kennen en/of te kunnen gebruiken. Gevraagd naar het jaar waarin u uit Afghanistan vertrokken bent en naar het huidige jaar zegt u dit niet te weten en verklaart u geen informatie over de kalender te hebben (CGVS, p. 13). U zegt verder ook de maanden niet te kennen (CGVS, p. 13). Gevraagd of u ooit gehoord heeft van de maanden benoemt u nog enkele losse maanden en zegt u hiervan gehoord te hebben in het dorp, maar dit weet vanzelfsprekend niet meer te overtuigen (CGVS, p. 14). Gezien u verklaart drie jaar naar school te zijn geweest in Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de Afghaanse kalender kent en/of kan gebruiken (CGVS, p. 6).

Verder overtuigt uw kennis over de regio niet. Gevraagd naar provincies die dichtbij Tagab liggen kan u er geen enkele benoemen (CGVS, p. 15). De provincies Kaboel en Parwan grenzen aan Tagab. U wordt tevens gevraagd naar districten die dichtbij Tagab liggen, naast het eerder door u benoemde Nijrab, waarop u nog Alasay benoemt (CGVS, p. 14). Andere dichtbijgelegen districten kent u niet (CGVS, p. 15). U wordt nog gevraagd naar districten van andere provincies maar u kent er geen (CGVS, p. 14). De grote weg door uw district en door het districtscentrum – waar u uw groentewinkel uitbaatte – loopt naar het noorden toe door Nijrab en verder naar de provinciehoofdstad Mahmoud Ragi en in de andere richting naar het district Kohband. Naar het zuiden toe loopt die weg naar het district Surobi van de

provincie Kaboel. Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt naar waar die weg naar het dorp Shinki – richting Surobi – verder loopt kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). De Panjshirrivier stroomt op een tiental kilometer van uw dorp en aan de overkant van deze rivier ligt het district Koh-e Safi van de provincie Parwan. Dat u verklaart heel uw leven in het district Tagab van de provincie Kapisa te hebben gewoond maar geen andere provincies en slechts twee districten in de regio kan benoemen, doet ernstig twijfelen aan uw herkomst uit deze regio.

Ook uw verklaringen over uw reis uit Afghanistan doen hierover twijfels rijzen. Zo zegt u via Nijrab naar Kaboel te zijn gereisd (CGVS, p. 12). U kan echter geen enkele andere plaats benoemen waarlangs u verder gereisd bent op weg naar Kaboel (CGVS, p. 12). Volgens de kaart loopt de weg via Nijrab verder nog door de provinciehoofdstad Mahmoud Razi en door het district Bagram van de provincie Parwan vooraleer deze de provincie Kaboel binnenkomt. U zegt verder dat de weg naar Kaboel door geen enkele andere provincie meer loopt (CGVS, p. 15). Echter de weg via Nijrab loopt nog door de provincie Parwan. U wordt verder gevraagd naar steden of provincies die op weg van Kaboel naar Iran zouden liggen maar u verklaart zich geen namen te kunnen herinneren (CGVS, p. 14). U wordt dan nogmaals gevraagd of u enig idee heeft welke plaatsen u zou kunnen gepasseerd zijn op weg naar Iran maar opnieuw kan u geen informatie geven (CGVS, p. 14). Dit is opmerkelijk, temeer daar u eerder in het interview beweerde uw oom in Nimroz te hebben bezocht op weg naar Iran (CGVS, p. 8, 15 en 16). Dat u eerst beweert uw oom in Nimroz te hebben bezocht op weg naar Iran, maar later plots geen enkele stad of provincie meer kan benoemen op weg naar Iran doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen en beweerde herkomst.

U kunt verder veel dorpen uit uw regio benoemen. Echter, wanneer gevraagd wordt naar de ligging van deze dorpen of naar wegbeschrijvingen geeft u foute informatie. Zo zegt u dat de weg van Sufyan naar Sultankhel, waar uw tante woont, loopt via het dorp Shanikhel (CGVS, p. 11). Echter, volgens de kaart ligt Shanikhel in een volkomen andere richting. Met betrekking tot de weg naar het dorp Miakhel benoemt u enkele dorpen waarna vervolgens Ghanikhel zou komen en dan Miakhel (CGVS, p. 13). Echter, Ghanikhel ligt naast uw dorp in de omgekeerde richting van Miakhel. Dit is des te vreemder daar u Ghanikhel eerder wel correct wist te plaatsen in uw wegbeschrijving van uw dorp naar het districtscentrum (CGVS, p. 9). Tevens zegt u dat het dorp Gurandyan op de weg van uw dorp naar Sehpadar ligt (CGVS, p. 10). Ook dit dorp ligt echter volkomen uit de richting. U zegt verder niet te weten welke dorpen van Tagab er liggen op de weg naar Shinki – die verder naar Surobi loopt – en geeft u mee er nooit te zijn geweest (CGVS, p. 15). Dit is opmerkelijk, gezien u volgens uw eigen verklaringen enkele keren uw vriend in het dorp Sehpadar bezocht zou hebben en dit dorp op deze zelfde weg ligt (CGVS, p. 9 en 10). Verder zegt u dat Sufyan en Laghmani naast elkaar liggen en dat enkel de kleine bazaar Loy Jumat tussenin ligt (CGVS, p. 11). Volgens de kaart liggen er echter verschillende dorpen tussen deze twee dorpen, waaronder enkele door u benoemde dorpen (CGVS, p. 7 en 9). Het feit dat u veel dorpen kan benoemen maar u geen van deze dorpen correct kan situeren doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

U wordt vervolgens nog geconfronteerd met de namen van het districtshoofd van Tagab, het hoofd van de politie van Tagab sinds enkele jaren en de drie opeenvolgende gouverneurs van Kapisa sinds 2007. Echter, van geen van deze personen blijft u eerder al gehoord te hebben (CGVS, p. 24).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw familieleden allemaal groentewinkels uitbaatten of kleermaker waren (CGVS, p. 3, 5, 21 en 25). U wordt dan gevraagd hoe u aan die 5000 dollar kwam om uw reis te betalen maar u zou niet weten wie dit betaald heeft (CGVS, p. 25). U wordt gevraagd om uit te leggen hoe het komt dat u hier geen idee van heeft maar u kan louter meegeven dat uw oom uw reis regelde en u niet heeft gezegd wie ervoor betaald heeft (CGVS, p. 25). Indien u beweert heel uw leven in een dorp van het platteland van Afghanistan te hebben gewoond en afkomstig te zijn uit een familie van groenteverkopers en kleermakers kan verwacht worden dat u enige informatie heeft over hoe u en uw familie aan een dergelijk groot bedrag voor uw reis zijn geraakt. Het feit dat u die informatie niet heeft roept verdere vragen op bij uw beweerde identiteit en herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan is aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is evenmin aannemelijk. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Tagab van de provincie Kapisa heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Gelet op deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te

vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende de asielmotieven onderzocht heeft als ook een onjuiste toepassing maakte van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt: "Bij beslissing dd. 20 juni 2016 argumenteert het CGVS dat verzoeker geen volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Verzoeker zou volgens het CGVS geen correcte verklaringen afleggen met betrekking tot zijn identiteit; zijn nationaliteit, de landen en de plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt er geen geloof gehecht aan zijn beweerd verblijf in Afghanistan. Verzoeker zou geen duidelijkheid over zijn eerdere verblijfplaatsen geven.

Verzoeker heeft bij aanvang ook verklaard minderjarig te zijn. Tijdens zijn gehoor heeft hij duidelijk meegedeeld dat hij niet wist wanneer hij geboren is. Hij denkt dat hij 17 jaar oud is doch na onderzoek was hij 20".

Nochtans heeft verzoeker in de gegeven stresserende en uitzichtloze omstandigheden (zie hier boven) getracht om zijn volledige medewerking te geven. Het gehoor in de gevangenis was inderdaad zo stresserend dat hij zich moeilijk kon concentreren. Hij werd mentaal volledig opgeslorpt door de strafprocedure. Daarbij moet men rekening houden met de eerder beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker. Hij woonde in een landbouwgemeenschap in de provincie Kapisa; een landelijk gebied. Hij verbleef heel de tijd in zijn dorp. Buiten zijn directe omgeving en zijn beperkte leefwereld kende hij nagenoeg niets en hij had niet de mogelijkheid om kennis te vergaren.

Het kan hem dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij op bepaalde vragen onnauwkeurige antwoorden gaf.

Minstens zijn er in zijn gehoor ook elementen aanwezig op basis waarvan men kan aannemen dat hij afkomstig is uit het dorp Sufyan in de provincie Kapisa.

Verzoeker heeft ook op duidelijke wijze aangegeven waarom hij vreest voor zijn leven in Afghanistan. Op verzoek van een rivaliserende familie met bindingen bij de Taliban, werd hij ontvoerd door de Taliban.

Bij zijn terugkeer naar Afghanistan vreest hij voor levensbedreigende acties van de Taliban. Dat echter uit de elementen die verzoeker heeft aangebracht tijdens het gehoor voor het Commissariaat- generaal duidelijk volgt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van art.1 van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag".

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij: "Er wordt in deze beslissing niet getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker, Bij beslissing dd° 20 juni 2016 werd het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd om reden van onvoldoende medewerkingen en omdat verzoeker niet recent zou verbleven hebben in zijn dorp in de provincie Kapisa.

Uit lezing van meerdere recentere verslagen over de evolutie van het gewapende conflict in de provincie Kapisa volgt echter dat de algemene toestand daar verre van veilig is en dat burgers meerdere malen het slachtoffer worden van gewapend militair geweld uitgaande van internationale / nationale strijdkrachten. In casu is voldaan aan de voorwaarden die door art. 48/4 gesteld worden voor de toekenning van de-subsidiaire-bescherming.

bestaan van een gewapend conflict met een reëel risico op ernstige schade

De provincie Kapisa, is nog steeds in handen van Taliban strijders, wat aanleiding geeft tot een onveilige situatie voor de burgers.

Op basis van deze objectieve vaststellingen, vraagt verzoeker om hem minstens de subsidiaire bescherming te verlenen."

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoeker beweert dat problemen over landbouwgronden met een familie in het dorp die banden heeft met de Taliban de oorzaak was van zijn vlucht uit Afghanistan.

2.5. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt of kan neerleggen en hiervoor een aannemelijke verklaring kan geven, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Het is vaste rechtspraak dat de asielzoeker aldus in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De Commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker.

2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn binnenkomst pretendeerde minderjarig te zijn en dit terwijl hij minstens 3 jaar ouder was. Verzoeker kan niet geloofd worden dat hij dit niet wist. Zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt is verzoekende partij niet in beroep gegaan tegen de beslissing inzake zijn leeftijd. De CGVS diende dan ook rekening te houden met de leeftijdsbepaling zoals gebleken is uit het medisch onderzoek. Hoe dan ook kan niet worden aangenomen dat een jongen die naar school gaat niet weet hoe oud hij is nu dit ontegensprekelijk ook moet blijken uit zijn omgang met andere kinderen en hij ook nog 3 zussen en 2 broers heeft. Verzoekers foute verklaringen over zijn leeftijd tasten zijn geloofwaardigheid aan.

2.7. Ter terechtzitting wordt er op gewezen dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Afghanistan, minstens dat hij er woonde vooraleer naar België te komen.

2.8. Indien verzoeker inderdaad zijn vader meehielp in de groentezaak dan kan verwacht worden dat hij afspraken maakte over de te leveren of te bestellen goederen. Aldus is het redelijk te veronderstellen dat verzoekende partij de Afgaanse kalender courant diende te hanteren. Uit zijn gehoor blijkt echter dat verzoeker in het geheel niet bekend is met de Afgaanse kalender. Dit ondergraaft ook verzoekers verklaring dat hij in Afghanistan naar school is gegaan en aldaar winkelier was.

2.9. De bestreden beslissing stelt voorts terecht dat verzoekers kennis over zijn regio ernstig tekort schiet. Verzoeker kent de hoofdstad van zijn provincie niet en kan geen aan Tagab liggende provincies benoemen (CGVS, p. 15) terwijl hij dit op school moet geleerd hebben, minstens had moeten leren dat (naast Parwan) Kaboel ook aan Tagab grenst. Verzoeker had dit kunnen ervaren indien hij, zoals hij beweerde, vanuit Tagab vertrok naar het Westen. Voorts is zijn gebrek aan kennis over de districten bij Tagab (CGVS, p. 14) niet te rijmen met de vaststelling dat de grote weg door zijn district en door het districtscentrum – waar de groentewinkel lag – loopt naar het noorden toe door Nijrab en verder naar de provinciehoofdstad Mahmoud Raqi en in de andere richting naar het district Kohband. Naar het zuiden

toe loopt die weg naar het district Surobi van de provincie Kaboel. De bestreden beslissing wijst er nog op dat ook wanneer verzoeker *“expliciet gevraagd wordt naar waar die weg naar het dorp Shinki – richting Surobi – verder loopt kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). De Panjshirrivier stroomt op een tiental kilometer van uw dorp en aan de overkant van deze rivier ligt het district Koh-e Safi van de provincie Parwan. Dat u verklaart heel uw leven in het district Tagab van de provincie Kapisa te hebben gewoond maar geen andere provincies en slechts twee districten in de regio kan benoemen, doet ernstig twifelen aan uw herkomst uit deze regio”*. Er dient in dit verband herhaald te worden dat verzoeker minstens 20 jaar was toen hij Afghanistan verliet en niet 17 jaar.

2.10. Voorts wordt terecht opgemerkt dat verzoeker geen idee had welke plaatsen hij zou kunnen gepasseerd zijn op weg naar Iran (CGVS, p. 14) terwijl hij eerder in het interview beweerde dat hij zijn oom in Nimroz had bezocht op weg naar Iran (CGVS, p. 8, 15 en 16). Aangezien dergelijke feiten gemakkelijk te onthouden zijn indien ze in werkelijkheid ervaren zijn, doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vlucht uit Afghanistan.

2.11. Waar verzoeker stelt dat hij verward was omwille van de strafzaak die tegen hem liep en hij gedurende meer dan 2 maanden opgesloten zat zonder dat hij iemand had waarmee hij -omwille van het taalprobleem- kon spreken, dan valt op dat verzoeker veel dorpen uit zijn regio kan benoemen. Het is dus duidelijk dat verzoeker namen kon instuderen en weergeven dus theoretische kennis kon geven maar niet deze kennis die voortvloeit uit het dagelijks leven van een schoolgaande zoon van een winkelier uit Sufyan. Aangezien verzoeker de ligging van deze dorpen of de wegbeschrijvingen niet kon geven kan hij dan ook evenmin aantonen dat deze theoretische kennis op ervaring, via familie, kinderen uit de school, klanten, openbaar vervoer, of bevoorrading van de winkel, heeft opgedaan.

2.12. Indien kan aangenomen worden dat verzoeker in de gevangenis onder stress stond nu hij omwille van vertaalproblemen geen contact kon nemen met zijn advocaat dan kan uit het gehoor niet blijken dat verzoeker niet in staat was de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Voorts blijkt dat het gehoor 17 bladzijden telt, dat vele onderwerpen werden aangesneden en dat verzoeker geen probleem had om het gehoor te volgen en concrete antwoorden te geven. Uit de open vragen blijkt dat hij voluit vertelt (CGVS-verhoor p. 20). Verzoeker kon ook nog bijkomend, desgevallend in zijn eigen taal, schriftelijke verklaringen afleggen. Verzoeker kreeg dan ook de mogelijkheid om zijn motieven kenbaar te maken. Ter terechtzitting kan bovendien niet blijken wat verzoekende partij nog bijkomend had willen melden.

2.13. De bestreden beslissing stelt dat ook terecht dat gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa.

2.14. De feiten zoals door verzoekende partij aangebracht kunnen zich dan ook niet hebben voorgedaan in Kapisa, Afghanistan. Het is aan verzoekende partij om naar waarheid te melden waar hij verbleef vooraleer naar België te komen.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Immers het is aan verzoekende partij om hierover concreet te zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij het niet nodig vindt om zijn ware herkomst te verklaren. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekende partij meent dat hij op zijn echte verblijfplaats geen vervolging vreest, noch een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

2.17. Ten slotte en geheel te overvloedig indien verzoeker zoals de bestreden beslissing lijkt te veronderstellen, zou hervestigd geweest zijn, dan kan, nu zijn nationaliteit niet wordt betwist, nog worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel nuttig gegeven aanbrengt die zou kunnen verhinderen dat hij zich alsnog hervestigt in de hoofdstad Kaboel.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK